

Návštěva sirotčince Angela Home

V rámci podpory projektu Suriya Lamai jsme navštívili sirotčinec Angela Home, který se nachází poblíž Kolomba. Všichni ti, kdo sledují webové stránky Karunā Sevena vědí, že se jedná o projekt na podporu chudých a opuštěných dětí žijících v Asii. Domluvili jsme si proto schůzku se ženami, které se o domov starají, a vyžádali si od nich seznam věcí, které děvčata nejvíce potřebují. Zejména se jednalo o školní, hygienické a zdravotní potřeby. K tomu jsme přibalili hračky, sladkosti a drobné dárky, které jsme

s sebou přivezli z České republiky.

V současné době zde žije trvale sedmnáct děvčat ve věku od pěti do šestnácti let. Školu navštěvují od pěti let v místní vesnici. Dívky jsou zde umístovány na základě rozhodnutí soudu a zůstávají zde do osmnácti let. Některá děvčata jsou sirotci, jiní mají jednoho nebo oba rodiče, kteří však nejsou schopni se o ně sami postarat. Pokud mají příbuzné, mohou strávit prázdniny (jeden měsíc) u nich. Tuto možnost nyní mají čtyři dívky. Sirotčinec má čtyři zaměstnance.

Přijeli jsme ve všední den odpoledne a strávili zde celé odpoledne, které uběhlo neuvěřitelně rychle. Byli jsme už netrpělivě očekáváni. Po příjezdu nás před budovou přivítala děvčata, poklonila se ctihodně a na uvítanou nám zazpívala písničku. Bylo to velmi dojemné. Pak už jsme se přesunuli dovnitř k prohlídce.

Celkový dojem byl však oproti počátečnímu nadšení hrozivý. Stěny uvnitř byly převážně plesnivé, špinavé a vše působilo neudržovaným dojmem. Člověka by hned napadlo, že by tam vymaloval, koupil jim nový nábytek a uklidil, respektive vytřel, protože na uklízení tam moc věcí nebylo ☺.

Poté jsme si prohlédli dům. V celé budově je společenská místnost, místnost určená ke studiu a přípravě do školy, z dlouhé, úzké chodby se vchází do ložnic dívek. Jedná se o velké, otevřené místnosti rozdělené pouze nosnými sloupy. Dívky zde nemají žádné soukromí. Každá zde má svou postel s moskytiérou, v každé místnosti je jedna malá skříňka na osobní věci. Nic víc děvčata nemají. Veškeré zařízení je velice skromné a již značně opotřebované. Z ložnice se chodbou dojde k sociálnímu zařízení – toalety i sprchy jsou v katastrofálním stavu. WC je klasické asijské „turecký záchod“.

Venkovní koupelna se skládá pouze z barelu vody a z něho ústící sprchy. A čeho si opravdu nelze nevšimnout, je nefungující a zapáchající odpad. Žumpa přetéká a je potřeba ji nejen vyčistit, ale i zasypat a udělat novou kanalizaci. Spolupracujeme nyní

s jejich „architektem“, který nám přislíbil pomoc s vytvořením návrhu, o kterém vás budeme brzy informovat. Dále je tu k dispozici kuchyň, která na nás působila středověkým dojmem. Vaří se zde na otevřeném ohni.

vybudovat odpadní systém. Ve druhé fázi by připadala v úvahu rekonstrukce toalet.

Překvapilo nás, že i když nám je jasné, že za těchto podmínek nemůžou být děvčata šťastná, přesto si nestěžovala, ani se nelitovala, ale naopak se jen radovala z našeho setkání. I přesto že chudoby kolem bylo víc než dost, děvčata sama byla velmi čistá a pro naši návštěvu si i oblékla krásné (sváteční) šaty☺ S nadšením nám ukazovala svá místa v ložnici, chtěla se fotit a užít si okamžiku s námi. Také nám ukazovala své výtvary a obrázky.

Po prohlídce pro nás dívky připravily pohoštění. Při této příležitosti jsme pohovořili o možnosti naší další pomoci a předali jsme jim finanční dar z projektu Suriya Lamai na nákup věcí pro děti.

Poté jsme se všichni přesunuli do vedlejší budovy, která slouží jako klášterní místnost, kde jsme společně pozdravili Buddhu, přijali útočiště u trojího klenotu a zarecitovali Karaniya mettā suttu. Dívky vše znaly nazpaměť a s velkou silou a odhodlaností recitovaly.

Ctihodná přednesla dívkám krátký dhamma přednes, ve kterém dívky nabádala, jak mohou zlepšit svůj život a žít šťastněji. Poté jsme všichni usedli ke krátké meditaci mettā.

Venku nám děvčata zatančila a zazpívala. Okouzily nás jejich ladné pohyby a elegance. Na závěr jsme dívkám předali naše dárky a sdíleli s nimi jejich obrovskou radost. Bylo to velmi spontánní.

Celá tato návštěva v nás zanechala velmi silný emocionální zážitek. Velkým přínosem pro nás byla nejenom radost dívek z našich dáreků, ale i naše vlastní radost, kterou jsme zažívali při obdarovávání.

Napsaly Táňa, Světlana a Hanka